

W toku kontroli sprawdzano m.in. przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168) (zwanej dalej: „ustawą o informowaniu o cenach”) oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r., poz. 2776) (zwanego dalej: „rozporządzeniem Ministra Rozwoju”).

Inspektorzy prowadząc czynności kontrolne w placówce detalicznej w zakresie prawidłowości uwidaczniania cen zgodnie z wymaganiami ustawy o informowaniu o cenach oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju, sprawdzili prawidłowość uwidaczniania cen, w tym sposób jej prezentacji 146 oferowanych konsumentom potraw wymienionych w cenniku, stwierdzając, że w przypadku 131 pozycji nie wskazano ilości potrawy lub wyrobu, do której odnosi się cena. Powyższe narusza § 9 ust. 2 ww. rozporządzenia oraz art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

W dniu 29 marca 2023 r. drogą e-mailową do inspektoratu wpłynęła informacja, o poprawieniu zakwestionowanego cennika.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 31 marca 2023 r. (nr akt kontroli: DS.8361.61.2023) oraz na załączonej dokumentacji fotograficznej.

W dniu 30 maja 2023 r. Mazowiecki WIIH, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r., poz. 775 z późn. zm.), (zwanej dalej: „Kpa”), zawiadomił kontrolowanego przedsiębiorcę, o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w związku z naruszeniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach. Jednocześnie poinformowano przedsiębiorcę, że zgodnie z art. 10 kpa stronie przysługuje prawo do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

W powyższym zawiadomieniu organ wezwał również do przedłożenia dokumentacji wskazującej na wielkość obrotów i przychodu za rok ubiegły, uzyskanej przez przedsiębiorcę korzyści majątkowej lub stracie w związku z naruszeniem obowiązków oraz sankcjach nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych.

Przedsiębiorca przekazał Zeznanie o wysokości uzyskanego przychodu, wysokości dokonanych odliczeń i należnego ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych za 2022 r.

W dniu 27 czerwca 2023 r. Mazowiecki WIIH wydał na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach decyzję PO.95.C.49.2023.IK (sygnatura DS.8361.61.2023), na mocy której nałożył na przedsiębiorcę, karę pieniężną w wysokości 3 200 zł (słownie: trzy tysiące dwieście złotych) z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług. Decyzja została doręczona stronie w dniu 29 czerwca 2023 r.

W dniu 19 lipca 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji” otrzymał, za pośrednictwem Mazowieckiego WIIH, odwołanie od ww. decyzji, w którym przedsiębiorca wniósł o obniżenie kary pieniężnej do 500 zł. Przedsiębiorca w odwołaniu wskazał, że stwierdzone nieprawidłowości nie wynikały z nieuczciwości tylko z niewiedzy, gdyż z uwagi, że są cudzoziemcami nie wszystko zrozumieli ale jeszcze w toku kontroli gramatura dań w cenniku została uzupełniona. Ponadto przedsiębiorca zwracając się o

obniżenie kary wskazał na trudną sytuację finansową, w tym wzrastające opłaty za lokal, oraz inne koszty np. wzrost cen kupowanych produktów, a obecnie, zdaniem strony, bar jest na granicy przetrwania, z uwagi też na okres „po covidowy”. Przedsiębiorca w odwołaniu zobowiązał się również do przestrzegania przepisów, tak aby w przyszłości nie było nieprawidłowości.

Pismem z dnia 25 lipca 2023 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach przedsiębiorca ma obowiązek w miejscu sprzedaży detalicznej uwidocznić cenę oraz cenę jednostkową towaru w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Zgodnie z § 9 ust. 1 przedsiębiorca prowadzący działalność usługową w zakresie gastronomii lub hotelarstwa uwidacznia ceny oferowanych potraw, wyrobów, noclegów, wyżywienia i innych oferowanych usług w cenniku. Jednocześnie cennik, o którym mowa w ust. 1, zawiera także aktualne informacje umożliwiające konsumentom identyfikację ceny z potrawą lub wyrobem, w szczególności pełną nazwę potrawy lub wyrobu, pod którą są one sprzedawane, oraz określenie ilości potrawy lub wyrobu, do której odnosi się cena (§ 9 ust.2).

Przedsiębiorca zapewnia konsumentom wystarczającą liczbę cenników oferowanych potraw, wyrobów i napojów oraz udostępnia je przed przyjęciem zamówienia, a ponadto wywiesza cenniki w miejscu ogólnodostępnym wewnątrz lub na zewnątrz lokalu gastronomicznego.

Niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach powoduje – zgodnie art. 6 ust. 1 ww. ustawy – nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały skorygowane. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych.

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem przedsiębiorcy od decyzji, na mocy której Mazowiecki WIIH, nałożył karę pieniężną w wysokości 3 200 zł (słownie: trzy tysiące dwieście złotych) z tytułu niewykonania obowiązku, wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług, poprzez brak określenia ilości potrawy, do której odnosiła się cena, co stanowiło naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju.

Przedsiębiorca w odwołaniu, nie podważa ustaleń faktycznych, tłumacząc, że nieprawidłowości wynikały nie z nieuczciwości, ale z powodu niewiedzy wynikającej m.in. z problemów ze zrozumieniem języka polskiego.

Po analizie całokształtu materiału dowodowego, w szczególności protokołu kontroli z 31 marca 2023 r. (nr akt kontroli: DS.8361.61.2023) i jego załączników, organ drugiej instancji nie miał wątpliwości co do zaistnienia faktu naruszenia przepisów ustawy o cenach oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju. Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie z przepisami § 9 rozporządzenia Ministra Rozwoju, cennik powinien zawierać aktualne informacje umożliwiające konsumentom identyfikację ceny z potrawą lub wyrobem, w szczególności pełną nazwę potrawy lub wyrobu, pod którą jest on sprzedawany, oraz określenie ilości potrawy lub wyrobu, do których się odnosi cena.

Stan faktyczny ustalony i opisany w protokole kontroli i załącznikach do protokołu, nie budzi żadnych wątpliwości organu drugiej instancji. Jak wynika z akt sprawy, w kontrolowanej placówce brak było informacji dotyczącej ilości danej potrawy, do której odnosiła się cena, tj. w cennikach uwidocznione było 146 pozycji oferowanych potraw lub wyrobów, natomiast w 131 pozycjach brak było określenia ilości potrawy, do której odnosiła się cena.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK stwierdza, iż nie ma tutaj wątpliwości, że konsument nie otrzymuje informacji o cenie w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Podkreślić należy, że informacja o ilości sprzedawanej potrawy czy wyrobu, do której odnosi się uwidoczniona cena, pozwala konsumentom na porównanie cen podobnych produktów, nie tylko w danej placówce gastronomicznej, ale również w odniesieniu do podobnych potraw oferowanych przez innych przedsiębiorców. Tak więc, brak uwidocznienia tej informacji, uniemożliwia kupującym dokonanie optymalnego i właściwego dla nich wyboru, naruszając ich interesy ekonomiczne oraz prawo do rzetelnej informacji o cenie.

Mając na uwadze powyższe, Prezes UOKiK stwierdza, że zgromadzone w toku kontroli materiały w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości, wykazują że strona nie wypełniła obowiązku ciążącego na niej wynikającego z art. 4 ust. 1 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju. Tym samym na Mazowieckim WIIH ciążył obowiązek przeprowadzenia postępowania w tym zakresie i wydania decyzji administracyjnej.

Prezes UOKiK odnosząc się do argumentów strony wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o informowaniu o cenach, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie – udowodnienie faktu braku właściwej informacji w zakresie m.in. ilości potrawy, do której odnosi się cena, jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku uwidocznienia cen w określony sposób nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) kontrolowanego przedsiębiorcy, czy też nie. Dodatkowo wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia wina, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Po przeprowadzonym postępowaniu administracyjnym, Prezes UOKiK uznaje, iż Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wydał decyzję zgodną z obowiązującym stanem prawnym przy uwzględnieniu ustawowych wytycznych wymiaru sankcji wskazanych w art. 6 ust. 3 ww. ustawy.

Mazowiecki WIIH oceniając stopień naruszenia obowiązków (charakter, waga, skala, czas trwania naruszenia) prawidłowo wskazał m.in., że w odniesieniu do 131 na 146 wymienionych w cenniku potraw i wyrobów nie określono ich ilości, do których odnoszą się uwidocznione ceny, co stanowi naruszenie przepisów ustawy o cenach i rozporządzenia Ministra Rozwoju. Jednocześnie Prezes UOKiK wskazuje, że z uwagi na brak uwidocznienia ilości potrawy, do której odnosi się cena, w przypadku prawie 90 proc. potraw i wyrobów znajdujących się w cenniku i oferowanych przez przedsiębiorcę, należy uznać, że interes konsumenta został naruszony w znacznym stopniu.

Oceniając dotychczasową działalność podmiotu, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków, należy wskazać, że przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą od 2017r. w związku z czym miał wystarczającą ilość czasu aby dokładnie zapoznać się z przepisami prawa i się do nich stosować. W skarżonej decyzji Mazowiecki Wojewódzki Inspektor IH nie stwierdził wcześniejszego naruszenia przez przedsiębiorcę przepisów z zakresu obowiązku informowania o cenach, jak również wskazał, że przedsiębiorca usunął stwierdzone nieprawidłowości.

Organ pierwszej instancji wziął pod uwagę również wielkość obrotów i przychodu, uwzględniając przekazany przez stronę PIT-28 Zeznanie o wysokości uzyskanego przychodu, wysokości dokonanych odliczeń i należnego ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych za rok 2022.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, Prezes UOKiK nie widzi również podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Podkreślić należy, że w trakcie kontroli ustalono, iż w przypadku prawie 90 procent ocenianych pozycji w cenniku (131 pozycji na 146 uwidoczniionych w cenniku) konsumenci byli pozbawieni informacji o ilości potrawy lub wyrobu, do którego odnosi się cena. Prezes UOKiK wskazuje, że ustawa o informowaniu o cenach implementuje przepisy dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. Urz. WE L Nr 80 s. 27). Dyrektywa ta w motywie (6) preambuły wskazuje, iż obowiązek podawania ceny sprzedaży oraz ceny jednostkowej przyczynia się znacząco do lepszego przekazywania informacji konsumentom, jako że najłatwiejszym i zarazem najlepszym sposobem jest umożliwienie konsumentom dokonania oceny i porównania cen produktów w sposób optymalny i tym samym dokonania świadomego wyboru na podstawie prostych porównań. Ponadto celem samej dyrektywy jest ustalenie podawania ceny sprzedaży oraz ceny za jednostki miary produktów oferowanych konsumentom przez podmioty gospodarcze w celu lepszego przekazywania informacji konsumentom oraz ułatwienia porównywania cen.

Należy w tym miejscu również dodać, że strona została poinformowana o zbliżającej się kontroli i jej zakresie, w Zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli z 13 marca 2023 r., odebrane 14 marca 2023 r., zawierającym przedmiotowy zakres kontroli określony m.in. jako: sprawdzenie prawidłowości przekazywania konsumentom informacji o cenach oferowanych produktów zgodnie z przepisami: ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług i rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług. Kontrola rozpoczęła się po trzynastu dniach, a więc przedsiębiorca miał wystarczająco dużo czasu, aby się do niej przygotować i uzupełnić brakujące informacje o ilości sprzedawanych wyrobów, jednak - jak dowodzą wyniki kontroli – nie podjął działań, mających na celu wyeliminowanie ewentualnych uchybień jeszcze przed kontrolą. Stąd też wagi naruszenia nie można uznać za znikomą.

Tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Organ drugiej instancji uznaje za spełnioną przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia - strona uzupełniła brakujące informacje podając ilość potrawy lub wyrobów, nastąpiło to jednak dopiero w wyniku kontroli. Należy jednak wskazać, że znikoma waga naruszenia oraz zaprzestanie naruszenia prawa muszą być spełnione łącznie, co w niniejszym przypadku nie miało miejsca, w związku z powyższym organ drugiej instancji stwierdza, iż nie ma podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa i do odstąpienia od wymierzenia.

Ponadto nie została spełniona przesłanka z art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż na stronę nie została wcześniej nałożona administracyjna kara pieniężna w związku z naruszeniem przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Tym samym wymagane prawem przesłanki nie zostały spełnione i nie występują podstawy do odstąpienia od nałożenia kary.

Po przeanalizowaniu akt sprawy organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa, tj. zastosowanie art. 189f § 2 nie

spełnieniu celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, bowiem nie uwidoczniała gramatury potraw do których odnosi się cena przy prawie 90 proc. pozycji znajdujących się w cenniku. Literalna wykładnia w/w przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się Strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: *„Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”*). Zatem w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 kpa.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do zmiany decyzji Mazowieckiego WIIH i wydania decyzji zmniejszającej wymiar kary.

Organ drugiej instancji zauważa również, iż w przedmiotowej sprawie kara pieniężna w wysokości 3 200 zł (słownie: trzy tysiące dwieście złotych) nie została wymierzona przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej w wysokości maksymalnej, czyli 20 000 zł, lecz wynosi 16% maksymalnej przewidzianej wartości i mieści się w granicach określonych prawem kryteriów oraz dopuszczalnych jej wysokości.

Kara pieniężna powinna odpowiadać wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, który w art. 8 dyrektywy 98/6 WE stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstrasząca (porównaj w tym zakresie wyrok NSA z 23 maja 2012 r., II GSK 684/11, czy wyrok NSA z 19 grudnia 2012, II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasząca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary opatrzone odpowiednimi informacjami o ich cenach i cenach jednostkowych, a w przypadku prowadzenia działalności w zakresie gastronomii, także aktualne informacje umożliwiające konsumentom identyfikację ceny z potrawą lub wyrobem, w szczególności pełną nazwą potrawy lub wyrobu, pod którą są one sprzedawane, oraz określenie ilości potrawy lub wyrobu, do której odnosi się cena.

Reasumując, z uwagi na nieprzestrzeganie przepisów o informowaniu o cenach i ich uwidacznianiu skutkujące istotnym naruszeniem interesów konsumentów, Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za zmianą decyzji organu pierwszej instancji zgodnie z wnioskiem strony. Utrzymując w mocy zaskarżoną decyzję Mazowieckiego WIIH, Prezes UOKiK miał na uwadze całokształt okoliczności sprawy, przeanalizował przesłanki określone art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, a ponadto rozważył dyrektywy wymienione w art. 189f kpa. Podsumowując przeprowadzone rozważania, Prezes UOKiK stwierdził, że złożone przez stronę odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, a zaskarżoną decyzję należy utrzymać w mocy.

Po przeprowadzonym postępowaniu administracyjnym, Prezes UOKiK uznaje, iż Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wydał decyzję zgodną z obowiązującym stanem prawnym przy uwzględnieniu ustawowych wytycznych wymiaru sankcji wskazanych w art. 6 ust. 3 ww. ustawy oraz wspomnianych wymogów ujętych w celach regulacji. Wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 3 200 zł stanowi zaledwie 16 % jej maksymalnej wysokości, tj. 20 000 zł i jest w ocenie organu drugiej instancji, kwotą optymalną.

Niezależnie od powyższego organ drugiej instancji informuje, że kwestia sytuacji materialnej strony wskazana w odwołaniu – może zostać uwzględniona dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna. Organ drugiej instancji nie ma podstaw do obniżenia wysokości czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej z uwagi na trudną sytuację ekonomiczną przedsiębiorcy, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym przez Mazowieckiego WIIH wymiarze.

Prezes UOKiK informuje, że w myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 8 ustawy o informowaniu o cenach, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Do wiadomości:

1. [xx]
2. Mazowiecki WIIH
3. a/a